

Een rechtvaardig discipel van de Heere Jezus

Voorgesteld in 6 predicatiën over Mattheüs 16:24 – 27.

Door de hooggeleerde en Godzalige, doch nu zalige heer,
ds. Adrianus van Wesel

Naar de uitgave van 1714 bij Johannes Douci

*“Zo men in velen zocht dezelfde bondigheid,
licht werd haar lof ontzeid¹”*

Revisie: 26-09-2022

¹ Bartholomeus Bolk op de bundel “Luister en sieraad van de Messias” van ds. A. van Wesel

Inhoudsopgave

1. Preek over Matt. 16:24	1
1.1. De tijd en gelegenheid waarin Christus Zich bevindt: toen	4
Waarom Christus deze woorden toen sprak.....	4
1.2. De personen tot wie Hij deze rede voert: Zijn discipelen.	5
Waarom Hij een onvergelykelijke leermeester is	7
Wat het niet wil zeggen, achter Jezus te willen komen	8
Wat het wil zeggen, achter Jezus te willen komen	9
1.3. De plicht die Hij hen voorstelt: die verloochene zichzelve	10
Wat het niet wil zeggen, zichzelf te verloochenen	11
Wat het wil zeggen, zichzelf te verloochenen	11
Waarom het een billijke vermaning is.....	19
1.4. Toe-eigening	21
2. Preek over Matt. 16:24	25
2.1. Het voorwerp dat Christus in zekere betrachting aan Zijn discipelen voorstelt.	26
2.1.1. Het kruis.....	26
Want die Godzalig willen leven zullen vervolgd worden	27
Waarom het lijden kruis genaamd wordt	28
2.1.2. Zijn kruis	32
Waarom het zijn kruis genaamd wordt.....	33
Waarom Christus nu, in de dagen van het Evangelie, van het kruis spreekt.....	34
2.2. De plicht die Christus van Zijn discipelen omtrent dit voorwerp eist: <i>hij neme het op.</i>	37
Wat het wil zeggen zijn kruis op te nemen	38
2.3. De vergelijking met Lukas, die daarbij voegt: hij neme zijn kruis dagelijks op.	43
Waarom het een billijke vermaning is.....	44
2.4. Dat deze tweede les zeer zoet naast de voorgaande gesteld wordt.	45
2.5. Toe-eigening	46

3.	Preek over Matt. 16:24	52
3.1.	Wat de plicht inhoudt, Jezus te volgen	54
	Wat vereist wordt om Jezus te volgen.....	55
	Wat het niet wil zeggen, Jezus te volgen	56
	Wat het wil zeggen, Jezus te volgen in zelfverloochening	57
	Wat het wil zeggen, Jezus te volgen in het opnemen van zijn kruis	57
	Hoe Christus wil dat men Hem zal volgen in het verloochenen van zichzelf en het opnemen van zijn kruis	60
	Waarin Christus niet nagevolgd kan worden	63
	Hoe Christus in Zijn handel omtrent Zijn Vader nagevolgd moet worden	65
	Hoe Christus in Zijn handel omtrent Zichzelf nagevolgd moet worden	67
	Hoe Christus in Zijn handel omtrent Zijn naasten nagevolgd moet worden.....	68
3.2.	De billijkheid die in deze vermaning opgesloten ligt	71
3.3.	Dat deze vermaning op de juiste plaats staat	73
3.4.	Toe-eigening	74
4.	Preek over Matt. 16:25	81
4.1.	Wat de uitkomst zijn zal van het willen behouden van het leven	87
4.1.1.	Zijn leven	87
4.1.2.	Te behouden.....	90
4.1.3.	Die dat willen.....	91
	Wanneer het een Christen geoorloofd is te vluchten	92
	Wanneer het een Christen niet geoorloofd is te vluchten.....	94
4.1.4.	Zullen hetzelfde verliezen	95
4.2.	Wat de uitkomst zijn zal van het verliezen van het leven om Jezus' wil	96
4.2.1.	Die zijn leven wil verliezen.....	97
4.2.2.	Om Jezus' wil.....	98
4.2.3.	Zal het vinden	99
4.3.	Toe-eigening	101
5.	Preek over Matt. 16:26	109

5.1. Neem iemand die de gehele wereld wint en schade lijdt aan zijn ziel	112
5.1.1. De wereld	113
5.1.2. De gehele wereld	114
Waarom Christus onbepaald (van de gehele wereld) spreekt	115
5.1.3. Het geval wat Christus stelt: zo iemand die gewint	116
5.2. Het zal hem niet baten	117
5.2.1. En aan zijn ziel schade lijdt	117
Dat soms door de ziel het leven verstaan wordt	118
Dat soms door de ziel de geest des mensen verstaan wordt	120
Waarin het geluk en de schade van de ziel bestaat	122
5.2.2. Wat baat het hem?	124
Waarom Christus dit vraagsgewijs voorstelt	124
Dat de ziel meerder is dan de gehele wereld.....	125
5.3. Want hij kan niets geven tot lossing van zijn ziel.....	126
Wat het wil zeggen, iets te lossen	126
Waaruit blijkt dat de wereld niet gegeven kan worden om de ziel te lossen.....	127
Waarom Christus' rantsoen volkomen is ter lossing.....	128
Wat Christus wil leren, als Hij zegt dat de gehele wereld niet baten kan ter lossing	129
5.4. Toe-eigening	129
6. Preek over Matt. 16:27	134
6.1. Hoe de Zaligmaker in het algemeen voorstelt dat Hij als de Zoon des mensen komen zal in de heerlijkheid Zijns Vaders met Zijn Engelen.	136
6.1.1. De Zoon des mensen.....	136
Waarom Christus Zich de Zoon des mensen noemt	137
6.1.2. Zal komen	138
Wat er verstaan wordt door Christus' komst in de voleinding der eeuwen	139
Waarom Christus Zich, ondanks Zijn komst met heerlijkheid, de Zoon des mensen noemt	140
6.1.3. In de heerlijkheid Zijns Vaders.....	141

6.1.4.					
6.2.	 	 	 	 	
6.2.1.					
6.2.2.					
6.2.3.					
6.2.4.					
6.3.	 	 	 	 	

1. Preek over Matt. 16:24

Toen zeide Jezus tot Zijn discipelen: zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge Mij.

De gedachte die bij de Joden was, dat de Messias een aards koning zou zijn en een aards rijk, hier op aarde zou oprichten waarin Hij Zijn onderdanen gelukkig zou maken en hen verheffen tot een grote staat en heerlijkheid, is de grootste hinderpaal geweest waardoor zij Jezus, in het vlees komende niet hebben erkend noch willen aannemen. Immers zij verwachtten een veel luisterrijker rijk van de Messias, waarin Hij zich openbaren zou in glorie en heerlijkheid. Ja, zij verwachtten dat Zijn onderdanen van hun lichamelijke vijanden zouden verlost worden en dan in hun voorgaande vrijheid hersteld en luisterrijk verheven worden. Maar toen Jezus in het vlees kwam zagen de Joden dat er niets aan Hem was wat daarnaar geleek. Want volgens de profetie uit Jes. 53:2 zo moest Hij *gedaante noch heerlijkheid hebben dat men Hem zou begeren. Hij zou de verachtste zijn van alle kinderen der mensen.* En waarlijk zo'n geringe nederigheid heeft zich opgedaan in de komst van onze Heiland in het vlees.

(a) Ziet gij aan de gelegenheid van Zijn intrede op aarde: immers Hij was de verachtste. Hij wordt geboren te Bethlehem, niet in een aanzienlijk paleis of in de woning van een koning. Hij wordt zelfs niet geboren in een burgerhuis, zelfs niet in een herberg, daar was geen plaats voor Hem. Hij moest Zijn intrede nemen in de wereld in een stal der beesten, ja zelfs in een kribbe der beesten. Zo veracht moest Hij geboren worden.

(b) Zijn leven op de aarde was zeer veracht. Hij moest Zelf getuigen: *de vossen hebben holen, de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft niet waar Hij het hoofd nederlegge*, Matt. 8:20.

(c) De ganse gestalte van Christus was een uitdrukking van Zijn dienstbaarheid. Matt. 20:28 *gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.*

(d) Toen de Joden de toestand van Christus zagen vergeleken zij die met hun verbeelding, die zij van de Messias hadden. Dat Hij een aards koning zou zijn, dat Zijn rijk zou wezen in heerlijkheid, naar de wereld. Dat zij onder Zijn regering verheven zouden worden boven de macht der Romeinen, waaronder zij gebukt gingen. Het is daarom niet vreemd dat zij dat vooroordeel behielden, die Jezus niet hebben aangenomen. Joh. 1:11 *Hij is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.*

En, dat aanmerkenswaardig is, deze gedachte is niet alleen een hinderpaal geweest voor de Joden, maar ook voor de Apostelen en discipelen van Christus. Die meenden zelfs dat Jezus hier op aarde een aards koninkrijk zou oprichten. Uit die grond is gesproken dat zij Jezus vraagden *wie van hen de meeste zou zijn in Zijn koninkrijk*. Ja zelfs na Jezus' dood en opstanding zijn Zijn discipelen nog in dezelfde doling geweest, dat Hij een aards koninkrijk zou oprichten in de wereld, toen zij vroegen in Hand. 1:6 *Heere, zult Gij in deze tijd aan Israël het koninkrijk weder oprichten?*

Dewijl zij dan de gedachten hadden van een aards koninkrijk en koning en van een aardse regering, zo is het ook voor hen een ergernis geweest wanneer zij Christus in Zijn nederigheid beschouwden. Daarom konden zij ook niet dulden dat Christus van Zijn lijden en sterven sprak. Hij sprak van het lijden en de vervolging van Zijn discipelen en de ganse kerk, maar dat streed tegen de vooroordelen die zij hadden van de regering van Christus.

Dit is dan de reden waarom de Zaligmaker die gedachten dikwijls tegengaat door te spreken van Zijn lijden en sterven voor de zonde, wat aanstaande was. Desgelijks ook van het lijden en de vervolging van Zijn discipelen die zij te verwachten hadden. Opdat Hij de verwachting helemaal zou wegnemen die zij hadden van een aards koning en koninkrijk en van een aardse regering van de Messias hier in de wereld.

Om niet lang te zijn, dat alles zien wij in de afgelezen tekstwoorden, wanneer wij die vergelijken in hun band met de voorgaande. Waarin wij klaarlijk zullen zien de waarheid van

hetgeen gezegd is. Christus heeft in het 21^e vers Zijn aanstaande lijden en dood voorzeggd en dat dit door de overpriesters en ouderlingen des volks zou geschieden. Maar evenwel tot troost van Zijn Apostelen daarbij voegende dat Hij niet dood zou blijven maar ten derde dage weer opstaan. Deze gedachte kwam Petrus vreemd voor: dat Hij veel te Jeruzalem zou lijden, dat Hij dit van tevoren wist en hen vertoonde. Hij zoekt Christus hiervan af te raden omdat dit met zijn oogmerk niet overeenstemde, dat hij had van het koninkrijk van Christus. En daarom: Petrus trekt Christus nader tot zich en hij zegt: *Heere, zijt u genadig, dit zal U geenszins geschieden.* Moet Gij te Jeruzalem lijden en gedood worden? Blijf van Jeruzalem weg om uw vijanden de gelegenheid te benemen. Maar Christus toont Zich zeer ernstig in het weerleggen van Petrus. Gij ziet de ijver van Christus om dit werk voort te zetten, bestraffende Petrus krachtig. En zegt: *ga weg achter mij satanas, gij zijt Mij een aanstoot, want gij verstaat niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn.* Hierop laat Christus volgen, zoals Hij van Zijn lijden gesproken had, om ook te spreken van het lijden van Zijn Apostelen en dienstknechten, hetgeen hen overkomen zou, opdat zij Hem voor geen koning van deze wereld erkennen zouden. En dat doet Hij in de woorden van onze tekst: *zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.*

Van deze woorden zullen wij met uw aandacht wat nader spreken. Zij behelst het eerste abc dat Christus in Zijn school aan Zijn discipelen wil leren. Wil iemand Zijn discipel zijn, wil iemand achter Hem komen? Dat is zijn les: *hij verloochene zichzelf.* Derhalve, deze woorden behelzen een aangename les die van de gezegende lippen van onze Heiland afvloeit. Wel niet aangenaam voor het vlees, want daar valt ze smartelijk en zwaar voor, maar het is een aangename regel ten aanzien van de uitkomst der zaak, waarbij iemand wandelende hij *vrede en barmhartigheid zal hebben, als over het Israël Gods, Gal. 6:16.*

Tot opening van onze afgelezen tekstwoorden merken wij deze navolgende zaken aan:

1. De tijd en gelegenheid waarin Christus Zich bevindt om deze les aan Zijn discipelen te geven, begrepen in het woordje *toen*.
2. De personen tot wie Hij deze rede voert, *toen zeide Hij tot Zijn discipelen*.
3. De plicht die Hij hen voorstelt en die in zijn geheel betracht moest worden, namelijk: *zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf*.

1.1. De tijd en gelegenheid waarin Christus Zich bevindt:
toen

(a) Toen, toen Jezus van Zijn lijden en sterven, dat aanstaande was, gesproken had. Dat Hij de overpriesters en ouderlingen des volks zou overgeleverd worden, om te lijden en te sterven en daarna weer op te staan.

(b) Toen, toen Petrus dit zo kwalijk en euvel opnam en de Zaligmaker berispte dat Hij Zich genadig moest zijn, zeggende: *het zal geenszins geschieden, vers 22*.

(c) Toen, toen Hij Petrus vanwege zijn verkeerde berisping bestrafte, vers 23: *maar Hij, Zich omkerende zeide tot Petrus: gaat weg achter Mij satanas, gij zijt Mij een aanstoot, want gij verstaat niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn. Toen zeide Jezus tot Zijn discipelen: zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij*.

Waarom Christus deze woorden toen sprak

(a) Deze tekst brengt ons te binnen dat het de Zaligmaker zeer dienstig geacht heeft om alle gedachten van aardsgezindheid van Zijn koninkrijk uit te roeien en dit tegen te gaan in Zijn discipelen, en wel bijzonder in Petrus, zo heeft Hij Zich uitgelaten in de woorden die wij nu behandelen.

(b) Opdat Petrus zou denken dat hij, als een Apostel, geen beter lot te verachten had dan dat van zijn Heer. Zo wilde Hij ook naast Zijn lijden, waarvan Hij gesproken had, ook van het lijden van Zijn discipelen en van de ganse kerk spreken in onze tekst.

(c) Christus handelt hier evenals een meester die zijn discipelen in de school ontvangt en hen de wet bij hun intrede voorschrijft, waarnaar zij zich moeten richten, opdat zij naderhand niet

zeggen zouden dat ze niet waren gewaarschuwd. Zo is het ook dat de Zaligmaker hier aan Zijn discipelen de plicht voorstelt die zij in Zijn school hadden waar te nemen.

(d) Christus handelt hier evenals een overste in de oorlog omtrent zijn soldaten, die hij in dienst neemt. Om hen de zwaarste zaken bekend te maken, die hen in hun dienst ontmoeten zullen. Opdat zij naderhand, wanneer zij aangenomen zijn, zich niet bedrogen vinden. Zo leert Christus aan allen die Zijn discipelen willen zijn en achter Hem willen komen, als hun veldoverste al hetgeen zij in deze hun dienst zouden ontmoeten. Dat zij *zichzelf moeten verloochenen, hun kruis op zich nemen en Hem moeten navolgen*.

(e) Getrouwe Jezus, mogen wij zeggen in dit geval, Die anders handelt dan de satan doet als hij discipelen wil maken. Hij stelt hen in de aanvang de zwaarmoedigheid en ellende niet voor die hen zal overkomen, maar in tegendeel: hij belooft hun gouden bergen. Hij belooft dingen die groot en het vlees aangenaam zijn om de mensen lichter in zijn dienst over te halen. Dit heeft men gezien in de eerste verleiding van onze eerste voorouders Adam en Eva. De satan belooft hun vreugde, zij konden alles eten wat ze wilden en zij zouden niet in de staat der onnozelheid zijn maar *goed en kwaad kennen*, ja zij zouden niet minder dan *God gelijk zijn* en de dood nimmermeer sterven. Dat was ook het bedrijf van de satan omtrent onze Zaligmaker. Hij vertoont Hem alle macht en heerlijkheid der aarde en hij zegt: *alle dingen zal ik U geven, indien Gij nedervallende mij zult aanbidden*. Geheel anders handelt Christus als Hij discipelen wil maken. Hij belooft niets goeds van de wereld. In tegendeel Hij wil alle aardse gedachten afsnijden die men zou mogen maken om voorspoed in de wereld te ontvangen, opdat Zijn discipelen in het toekomstige niet bedrogen mochten worden. Dat is het eerste abc dat Hij hen voorstelt, dat is Zijn eerste les: zichzelf te verloochenen. Dat alles is in het woordje toen opgesloten.

1.2. De personen tot wie Hij deze rede voert: Zijn discipelen.

Maar tot welke personen heeft Christus nu Zijn rede gevoerd? Het waren Zijn discipelen. Wij zullen ons nu niet breed inlaten

om uw aandacht krachtig te tonen wat het zeggen wil een discipel van Christus te zijn, dit alleen zij voor tegenwoordig genoeg:

(a) Dat zijn zulken, die Jezus alleen voor hun Meester en Leraar hebben aangenomen om in Zijn school te worden onderwezen.

(b) Dat zijn discipelen van Christus, die alleen naar Zijn stem luisteren en arbeiden om de stem van hun Meester te verstaan.

(c) Dat zijn Jezus' discipelen, die voor waarachtig aannemen en in het geloof omhelzen, verzekerd zijnde, dat zijn getuigenis waarachtig is.

(d) Dat zijn Jezus' discipelen, die arbeiden om hun leven naar Zijn les aan te stellen. Dat zegt Jezus Zelf in Joh. 8:31 *Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen.*

(e) Dat zijn discipelen van Christus, die hun ernst betonen om de school van hun Meester te waarderen, te verheffen en te roemen boven alles.

(f) Dat zijn discipelen van Christus, die anderen trachten over te brengen in de onderwijzing van Zijn school. Opdat het getal van Zijn leerlingen verdubbeld worde.

(g) Dat zijn Jezus' discipelen, die in liefde en eendracht onder elkaar wandelen en elkaars nut naar ziel en lichaam naar vermogen bevorderen. *Hieraan zult gij bekennen dat gij Mijn discipelen zijt: zo gij liefde hebt onder elkander, Joh. 15.*

Christus nu had veel van deze discipelen, die in het algemeen wel zeventig in getal waren. Maar bijzonder waren er twaalf die bekend zijn met de namen van Apostelen, die Hem overal navolgden, zoals wij zien in Matt. 10.

Tot deze discipelen wendt Jezus Zijn taal. Het is aanmerkenswaardig dat Christus in het voorgaande alleen met Petrus spreekt. Petrus had Jezus horen spreken van Zijn lijden en was daarover geërgerd en berispte Jezus daarover. Waarom Christus Petrus bestrafte. Wanneer nu Christus Zijn rede tot Petrus gevoerd had, zo spreekt Hij in het vervolg niet alleen tot Petrus maar tot al de discipelen. Ja, wat nog verder gaat,

wanneer wij Mattheüs met Markus willen vergelijken, zo zal men bevinden dat Christus de ganse schare geroepen heeft, opdat die ook Zijn rede zouden aanhoren. Deze taal spreekt Hij dan tot **al** Zijn discipelen en tot **al** degenen die daar tegenwoordig waren. Want de gedachten van de dwaling die in Petrus was, waren in alle discipelen en in de schare. Dat was het algemeen gevoelen van de Joden: Christus moest van lijden vrij zijn, zou Hij de Messias wezen. Hij moest een koning zijn, Wiens regering zich in heerlijkheid zou openbaren naar de wereld, boven de anderen. En daarom, hetgeen Petrus een hinderpaal was, was het oordeel van al de Joden in het gemeen. Om dit algemene gevoelen dan uit hen weg te nemen zo spreekt Christus algemeen tot *al Zijn discipelen*.

Maar wat is toch Zijn taal tegen hen geweest? *Zo iemand achter Mij wil komen. Zo iemand Mijn discipel wil zijn*. En dat dit de zin en mening van de Zaligmaker is blijkt (a) omdat hetgeen hier bij Mattheüs staat: *achter Mij te komen* door Lukas verklaard wordt: *zo iemand Mijn discipel wil zijn*, Luk. 14:27. (b) Het is ook deze spreekwijze die de zaken klaar vertoont. Want wat is het werk van een discipel? *Achter zijn Meester te komen*. De Meester heeft de voorgang en de discipelen moeten Hem navolgen. Evenals men leest van de valse Apostelen die in de gemeente van Efeze zouden opstaan, *zij zouden de discipelen achter zich trekken*. En zo zien wij doorgaans in het Evangelie wanneer de Zaligmaker discipelen maakte dat Hij tot hen zei: *volg Mij*. Zoals die twee gebroeders die netten maakten, toen Hij hen tot Apostelen wilde maken zo zei Hij tot hen: *volg Mij*. Zo wil dan deze spreekwijze: *zo iemand achter Mij wil komen*, zeggen: *zo iemand Mijn discipel wil zijn*. En waarlijk een groot voorrecht voor iemand die Jezus' discipel wil zijn. Een discipel van zo'n Meester, die Zijn naam en roem heeft boven alle leermeesters der wereld. Paulus achtte het een groot geluk dat hij als een farizeeër had gezeten aan de voeten van zijn leermeester Gamaliël, maar wie is een leermeester en leraar als Hij is?

Waarom Hij een onvergelykelijke leermeester is

(a) Hij is een Meester die niet alleen mens is, maar ook de waarachtige God. Die als mens geen zonde gekend of gedaan

heeft. Bijgevolg een Leermeester op Wiens woorden men volkomen staat kan maken.

(b) Hier hebben wij een Leermeester, Die de waarachtige God is. Die een schat van wijsheid en kennis in Zich heeft opgesloten en Die bijgevolg *ons de Vader kan verklaren*, Joh. 1:18.

(c) Hier hebben wij de allerdierbaarste Leermeester, Die Zijn woord ter rechter tijd weet uit te spreken. Op Wiens *lippen de genade is uitgestort*, Psalm 45:3.

(d) Hier hebben wij de allerkrachtigste Leermeester, Die niet alleen spreekt tot de oren, maar ook tot de harten. Die harten kan overtuigen tot geloof en tot een wandel in de Godzaligheid.

(e) Noemt mij eens een Meester, Die veel uitnemende gaven heeft en bezit en Die Hij aan Zijn discipelen wil meedelen. Joh. 3:34 *want God geeft Hem de Geest niet met mate*. En bijgevolg zo houdt het wat in een discipel in de school van Christus te zijn.

En dat stelt Christus onbepaald voor: *zo iemand achter Mij wil komen*. Zo mocht de Zaligmaker spreken in Zijn koninkrijk, want daar was het onderscheid der volkeren weggenomen. Want de dagen van het Evangelie zijn van een andere natuur dan de dagen des Ouden Testaments. *Toen maakte God aan Jakob Zijn woorden bekend, Israël Zijn inzettingen en rechten*, Psalm 147:19. Maar onder het Nieuwe Testament is alle onderscheid van natiën weggenomen. En daarom spreekt de Heere Christus in Zijn school onbepaald. Zo wie het is, hetzij Jood, hetzij heiden, wie hij zij, *zo iemand achter Mij wil komen*.

Wat het niet wil zeggen, achter Jezus te willen komen

Wanneer de Zaligmaker zegt: *zo iemand achter Mij wil komen*, zo moet uw aandacht dat niet in dezen zin opvatten:

(a) Evenof het in de macht was van de mens om zichzelf, wanneer hij wil een discipel van Christus te maken, omdat Christus zegt: *die wil*. Dat staat in des menschen macht en wil niet om Jezus voor zijn Meester te erkennen en naar Zijn stem te luisteren en in het geloof Zijn leer aan te nemen. Dat is het werk der genade, dat God aan dezulken begunstigt. Fil. 2:13 *want het is God, Die in u werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen*. Ik

mag hier de woorden van de Zaligmaker bijvoegen: *Niemand kan tot Mij komen*, dat is: niemand kan Mijn discipel zijn, *tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke*, Joh. 6:44. En daarom stelt Christus dit niet in de macht van de mens, evenof het in zijn keur was Jezus aan te nemen of niet, wanneer Hij zegt: *zo iemand achter Mij wil komen*.

(b) Niemand moest ook daarvan deze gedachten hebben of het Christus van weinig belang was of iemand een discipel van Hem wilde zijn of niet. Zoals vaak onder de mensen de gewoonte is wanneer zij een zaak licht stellen. Dat men zegt: of hij wil of niet wil, dat het hem weinig schelen kan. Men weet het doel van de komst van Christus, hoe Hij in de dagen Zijns vleeses geroepen heeft: *komt allen tot Mij*, Matt. 11:28. En zo heeft Hij ze op het allerkrachtigste zoeken te trekken tot Zijn gemeenschap. Zou het Christus weinig schelen of iemand een discipel van Hem werd of niet? Waarom is Hij dan vlees en bloed deelachtig geworden, gelijk de kinderen? Waarom heeft Hij al dit lijden, ja zelfs de dood moeten ondergaan, dan om een zeker zaad voor Zich te verkrijgen, die Zijn discipelen waren en die voor eeuwig mochten *zijn waar Hij was*, Joh. 17:24?

Wat het wil zeggen, achter Jezus te willen komen

Maar wanneer de Heere Christus zegt: *zo iemand achter Mij wil komen*, zo wil Hij daarmee zeggen: zo iemand een vaste resolutie heeft en een voornemen om bij Mij te blijven en Mijn discipel te worden. Zo iemand zo door Mijn genade bewrocht is, dat hij zich geheel overgeeft en zijn naam laat aantekenen op het register van Mijn discipelen. Hij geeft dan te kennen:

(a) Dat het Hem geenszins te doen is om een menigte discipelen te hebben, zo ze dat niet waarlijk en vrijwillig zijn. Daar zijn veel leermeesters die een behagen hebben dat ze veel toehoorders mogen zien om hun leer aan te horen. Of ze dan uit deze of gene inzichten komen, daarin stellen zij hun vreugde, dat ze een menigte van discipelen zien. Maar wat Christus aangaat, Die ziet daar geen nuttigheid in, dat er vele discipelen tot het gehoor van Zijn woord komen, indien zij in der daad niet Zijn discipelen zijn, die vrijwillig tot Zijn school komen.

(b) Zoals het aan de zijde van Christus weinig baten kan om veel naamdiscipelen te hebben, zo toont Hij ook dat het aan de zijde van de mens weinig nuttigheid kan brengen dat hij een discipel in uiterlijke schijn is, zo hij geen waar en gewillig discipel is, die gelooft en van ganser ziel Christus als zijn Leraar omhelst.

(c) Zo wil Christus met een woord zeggen dat Hij geen gedwongen noch onwillige discipelen begeert. Hij wil niemand in Zijn school hebben dan die zich vrijwillig overgeeft aan Zijn onderwijzing. Immers dat leert de Schriftuur doorgaans, dat Christus geen gedwongen maar vrijwilligen in Zijn dienst begeert. Psalm 110:3 *Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkracht in heilige sieradiën.* Zo zegt de Heere ook: *Mijn ziel zette Zich op de wagen van Mijn vrijwillig volk.* Zo dan, die vrijwillig Mijn discipel wil zijn en zijn toevlucht van ganser hart tot Mij neemt, die zo Mijn discipel wil zijn *die verloochene zichzelf.*

1.3. De plicht die Hij hen voorstelt: die verloochene zichzelf.

Dat is het eerste abc dat Christus aan Zijn discipelen geeft: *hij verloochene zichzelf.* Wij vinden in de grondtaal een woord dat van een bijzondere kracht is. Het betekent niet alleen iets te ontkennen maar het zegt ook een algemene verloochening, waardoor men geheel en al afziet, als geen aandeel met hetzelfde begeerd te hebben. Een gelijkenis ontleent van een vader omtrent zijn weerbarstige zoon. Ziende de verstoktheid en hardnekkige ongehoorzaamheid van zijn kind zo verloochent hij die zoon, als willende met hem niet meer te doen hebben, evenof hij nooit zijn kind geweest was. Wij vinden dat van zo'n verloochening in de Schriftuur gesproken wordt. In Hand. 3:14 gebruikt Petrus de vrijmoedigheid om tot de Joden te zeggen: *gij Joodse mannen, gij hebt de Heere Jezus verloochend.* Jezus was, wil hij zeggen, een Jood zoals gij zijt, maar gij hebt Hem verloochend. Gij hebt met Hem niet willen te doen hebben als een die als een inwoner van uw land behoorde behandeld te worden. Zo zal Stephanus het zeggen in Hand. 7:35 dat de Joden Mozes hadden verloochend. Zo'n krachtige spreekwijze gebruikt Christus hier: *hij verloochene zichzelf.* Hij moet van zichzelf

afzien. Hij moet niet meer beminnen wat hij tevoren beminde, maar een scheidbrief geven, zoals wij in het vervolg zien zullen.

Ziet eens in het voorbijgaan hoe de Zaligmaker steeds in Zijn school leert van *zichzelf te verloochenen*. Waar de zondaar van nature een afkeer van heeft dat kan de mens licht verloochenen. Daartoe heeft hij geen aandrang nodig, om iemand die zich vijandig gedraagt jegens hem te verloochenen en alle vriendschap met hem af te snijden. Dat is dat wij onze vijanden niet kunnen liefhebben. Maar Christus brengt de verloochening tot iets anders, niet waar de mens een natuurlijke afkeer van heeft, maar waar hij zelfs een grote trek en begeerte toe heeft. Namelijk alles wat ons zo lief als onszelf voorkomt, dat moeten wij verloochenen.

Wat het niet wil zeggen, zichzelf te verloochenen

Doch zullen wij uw aandacht deze plicht recht vertonen, zo moeten wij vooreerst uit de weg ruimen wat de Zaligmaker niet beoogd.

(a) De Heere Christus verstaat daardoor niet dat Zijn discipelen moeten loochenen wat ze zijn, namelijk dat ze geen mensen zijn. Dat kan geen mens geleerd worden. Evenals God Zichzelf niet kan verloochenen als dat Hij geen God is, zo kan de mens zichzelf ook niet verloochenen, dat hij geen mens is. Want hij is als mens van God geschapen.

(b) Als Christus zegt: *zo wie Mijn discipel wil zijn, zo wil Hij die behoorlijke liefde niet benemen die wij omtrent onszelf schuldig zijn*. De liefde kan niet worden tegengesproken, het is de vervulling van de wet. Als de Zaligmaker zegt in Matt. 22:39 dat ik mijn naaste lief moet hebben als mijzelf, zo veronderstelt Hij dat iemand zichzelf moet liefhebben. Het is de mens ook wezenlijk eigen: want *niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat*, Gal. 5:29.

Wat het wil zeggen, zichzelf te verloochenen

Maar om de zaak eens in zijn grond op te halen, zo moeten wij weten dat de Heere Christus door zichzelf te verloochenen hier het verdorven eigen vlees verstaat, nu de mens niet meer is, zoals hij in den beginne van God gemaakt was, naar Zijn beeld,